

Pavel Lebeda: Lukáš Krpálek

Poslechněte si, jak autor o svém snímku vypráví.

Většinu obrazu vyplňuje muž statné postavy, judista Lukáš Krpálek, olympijský vítěz z let 2016 a 2021 a mistr světa z let 2014 a 2019. Na fotografii je zachycena jeho vrchní polovina těla do pasu. Stojí čelem k nám, na obraze v horní části můžeme nahmatat jeho obličej s doširoka roztaženým úsměvem. Pokud rukama sjedeme trochu níže, spočineme na množství medailí, které má sportovec ověšené kolem krku. Má oblečené kimono s uvázaným páskem.

Tato fotka vznikla v roce 2016 jako promo snímek pro tehdejší Lukášovy partnery a sponzory. Nejprve jsem jej nafotil v kimonu bez medailí, jak znělo původní zadání, ale napadlo mě, že by bylo zajímavé zdokumentovat Lukáše i se všemi jeho úspěchy. Tenkrát byl čerstvým držitelem olympijského zlata, ale stal se rovněž dvakrát mistrem světa a třikrát mistrem Evropy. Na krku se mu tedy během focení houpalo úctyhodné množství kovu, trochu připomínal dekorovaného vojáka na přehlídce. A to od roku 2016 pochopitelně Lukáš přidal do své sbírky ještě několik úspěchů na světových soutěžích.

Lukáše Krpálka jsem často fotil pro agenturu, která ho v tu dobu zastupovala. Fotky, jako je tato, se používají pro účely PR, na plakáty nebo podpisové kartičky. Těší mě, že se tak má moje práce šanci dostat k velkému množství sportovních fanoušků, pro které je mnohdy fotka s podpisem oblíbeného sportovce velmi ceněný úlovek. Například snímek Petry Kvitové, který jsem pořádl před 15 lety při dekorování po vítězství na Wimbledonu, se dodnes používá na kartičky nebo upomínkové předměty.

Ateliérové snímky sportovců ale fotím spíše okrajově. Mou hlavní náplní práce, kterou miluji, je fotografování na různých sportovních soutěžích včetně těch největších světových, jako byly Letní olympijské hry v Aténách, Londýně a Riu, Zimní olympijské hry v Jižní Koreji, dále finále Mistrovství světa v hokeji, finále fotbalové Ligy mistrů a mnoho dalších. Začínal jsem s focením v 90. letech a kromě sportu mě lákala rovněž hudba. Focení hudby a koncertů je určitě vizuálně atraktivnější, ale vždy jsem tíhnul spíše k akčnějším scénám, které s sebou přináší právě svět sportovních utkání. Přiznám se, že třeba focení architektury by mě tolik nebavilo, chyběla by mi dynamika a napětí. V době, kdy jsem začínal, nebylo navíc moc sportovních fotografů. Fotil jsem na film, vyvolával snímky a s nimi poté obrážel sportovní redakce, tak to už dnes samozřejmě nefunguje.

S trochou nadsázky tvrdím, že sportovní fotograf vlastně nesmí být fanoušek. Do sportu nepochybně patří emoce a adrenalin, ale jako fotografa vás odvádí od práce. Je každopádně výhodné daný sport dobře znát, což pomáhá předvídat zajímavé a atraktivní situace.

Poslední roky fotím nejčastěji tenis. Mezi mé nejmilejší fotografické vzpomínku patří finále Fed Cupu v roce 2012 v pražské O2 aréně, kdy české tenistky zdolaly Srbky, a obhájily tak vítězství z předchozího roku. O měsíc později získal zlato na stejném místě český daviscupový tým, a připsal si tak vítězství po dlouhých 32 letech. A tak, ačkoli při focení sportu musí emoce jít stranou, v momentech, jako byl tento, se adrenalin a euforie mísí s uspokojením z dobře odvedené práce. Každý stisk spouště zachycuje nezapomenutelné okamžiky vítězství – emoce hráčů, slavicí dav, dramatické gesto triumfu. Nejen, že v tu chvíli dokumentuji dění, ale prožívám i osobní nadšení, které mi připomíná, proč tuto práci miluji.